

Ε

Μη φοβάσαι!

Οποιος φόβος κι αν κυριαρχεί κάθε φορά στην ατζέντα μας, η καταγωγή του είναι ίδια: πολιτική. Και η χρήση του από την εκάστοτε εξουσία, κοινή: είναι το πιο αποτελεσματικό εργαλείο χειραγώγησης και πειθάρχησης. Υπάρχει θεραπεία; Φυσικά! Μη μασάτε!

1025

ΕΠΙΛΟΓΗ 05.12.10

01. Πολυχρηστικά στάντ παρουσίασης προϊόντων, Ισπανία, 2008.

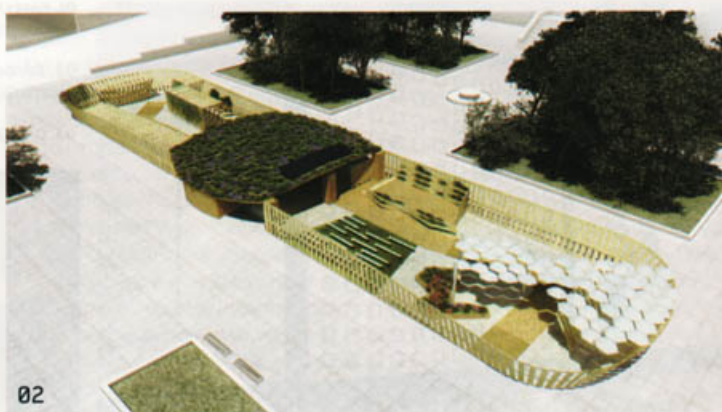
02. Ψηφιακή απεικόνιση του ecomuseum για το green design festival 2, Brainlab, 2010.

03. Τμήμα του ecomuseum για το green design festival 2, Brainlab, 2010.

«Η Αθήνα είναι ενδιαφέρουσα, αλλά κουραστική. Και συχνά εχθρική»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΟΥΡΣΟΓΛΟΥ

01

© | EICOSIS

Και τι μπορούμε να κάνουμε για να τη βελτιώσουμε; ρωτήσαμε έναν από τους σημαντικότερους σύγχρονους Έλληνες ντιζάινερ. «Ν' αλλάξουμε εμείς μας είπε «και να σταματήσουμε να εφαρμόζουμε κανόνες που δεν μας ταιριάζουν». Ας κρατήσουμε τη γνώμη ενός ανθρώπου που έχει ειδικευθεί στο να βρίσκει δόκιμες λύσεις στις ανάγκες μας.

ΚΕΙΜΕΝΟ | **ΤΙΝΑ ΚΟΥΛΟΥΦΑΚΟΥ** (koultin@enet.gr)

«Ο Κωνσταντίνος Χούρσογλου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1972. Σπούδασε στην Αγγλία και κατόπιν ολοκλήρωσε το master του στο Royal College of Art. Με την αποφοίτησή του από το RCA δούλεψε για ένα διάστημα στο Λονδίνο και μετά για δύο χρόνια με τον Karim Rashid ως design director. Από τον Σεπτέμβριο του 2002 έχει ξεκινήσει το δικό του στούντιο σχεδιασμού (chd industrial & product design) στην Αθήνα και από το 2005 στη Γενεύη. Δίδαξε στο Τμήμα Μηχανικών Σχεδίασης Προϊόντων και Συστημάτων του Πανεπιστημίου Αιγαίου για πέντε χρόνια, καθώς και στον ΑΚΤΟ». Αυτό είναι το επίσημο σύντομο βιογραφικό του Κωνσταντίνου Χούρσογλου. Το ανεπίσημο σύντομο είναι πως ο Κωνσταντίνος Χούρσογλου, κατά γενική ομολογία, είναι ένας από τους πιο σημαντικούς σύγχρονους Έλληνες σχεδιαστές.

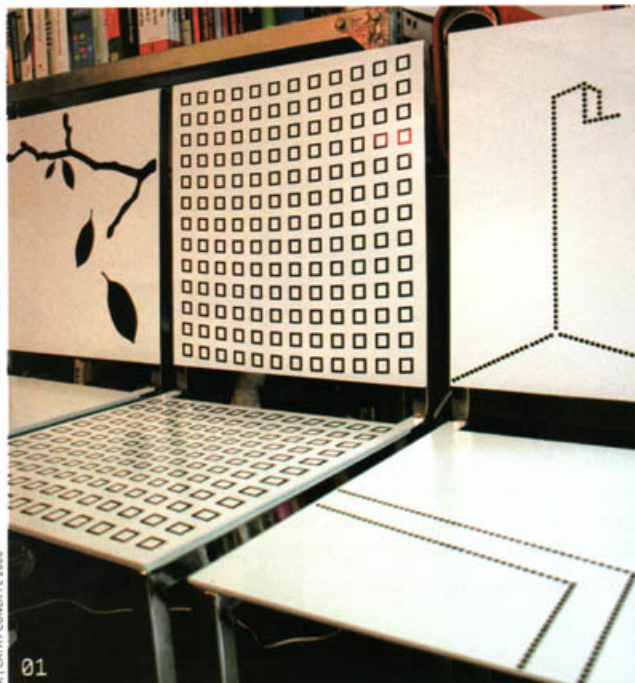
Όταν του ζητώ να χαρακτηρίσει ο ίδιος τον εαυτό του, μου λέει: «Δεν θέλω να προσπαθήσω καν να με περιγράψω. Οποιος βλέπει τη δουλειά μου έχει σίγουρα μια πιο ορθή γνώμη. Με μεγάλη μου χαρά, όμως, να σας αναφέρω τους στόχους μου. Θέλω ό,τι σχεδιάζω να απαντάει στα πραγματικά προβλήματα, τις ανάγκες, τις επιθυμίες των συνανθρώπων μας. Προσπαθώ να προσεγγίζω με διαφορετική ματιά το καθετί, ώστε το τελικό αποτέλεσμα να είναι μια θετική έκπληξη που θα βάζει σε σκέψεις ή τουλάχιστον θα προκαλεί συναισθήματα. Εχω το κακό να είμαι πολύ αυστηρός με τον εαυτό μου και τη δουλειά μου, πράγμα ιδιαίτερα κουραστικό για όσους είναι γύρω μου. Κι αυτό, γιατί δύσκολα ικανοποιούμαι με ό,τι κάνω. Από την άλλη, είναι θετικό για όλους τους υπόλοιπους, επειδή ό,τι σχεδιάζω το έχω "παιδέψει" πολύ, με την ελ-

© | PROPSIS 2008

© | ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΟΥΡΣΟΓΛΟΥ

© CATHY CURLIFFE 2006

01

01. Καρέκλες mood με μεταβαλλόμενα διακοσμητικά στοιχεία, 2006.

02. Σανίδες για Stand Up Paddle, Nidecker Ελβετία, 2010.

03. Ο ντιζάινερ Κωνσταντίνος Χούρσογλου.

© J'ANNE-LAURE OBERSON 2008

03

© NIDECKER 2010

02

«Θέλω ό,τι σχεδιάζω να απαντάει στα πραγματικά προβλήματα, τις ανάγκες, τις επιθυμίες των συνανθρώπων μας. Προσπαθώ να προσεγγίζω με διαφορετική ματιά το καθετί, ώστε το τελικό αποτέλεσμα να είναι μια θετική έκπληξη που θα βάζει σε σκέψεις ή, τουλάχιστον, θα προκαλεί συναισθήματα».

DESIGN

πίδα το τελικό αποτέλεσμα να είναι όσο το δυνατόν καλύτερο». Πράγματι, κατά γενική ομολογία, κάθε δουλειά του Χούρσογλου είναι μοναδική. Ισως γιατί είναι εμφανή τα ιδιαίτερα στοιχεία που προσδίδουν σε κάθε έργο μια ξεχωριστή, έστω κι αν είναι μόνο για τον δημιουργό του, συναισθηματική αξία.

«Αυτήν την εποχή ξεχωρίζω το ecomuseum του green design festival 2, γιατί είναι το πρώτο μου έργο αρχιτεκτονικής διάστασης και πιστεύω πως όχι μόνο πέτυχε τους στόχους που είχαμε ορίσει για το φεστιβάλ, αλλά ήταν και μια πολύ ιδιαίτερη και καινοτόμος πρόταση, με ευαισθησία και αισθητική» μου λέει και συνεχίζει σχολιάζοντας την Αθήνα: «Βλέποντας από τα ανοιχτά παράθυρα, θα έλεγα ότι πρέπει να κοιτάξουμε το χειρισμό του φωτός. Συνήθως είναι πολύ σκληρός, ενώ το φως μπορεί να μετατρέψει τους χώρους. Δυστυχώς, δεν του δίνουμε την πρέπουσα σημασία». Και προσθέτει: «Πάρκα, δημόσιοι χώροι, παιδικές χαρές, πεζοδρόμια, δημόσια έπιπλα (πάγκοι, φώτα, κάδοι, στάσεις) μοιάζουν σαν να υπάρχουν γιατί πρέπει και όχι για να εξυπηρετούν. Όλα στην Αθήνα είναι τυχαία, προσωρινά, άτο-

πα, εκτός εποχής. Είναι λογικό, συνεπώς, να μην τα σέβεται κανένας. Το αποτέλεσμα είναι μια Αθήνα φοβερά ενδιαφέρουσα μεν, γιατί δεν ξέρεις τι σε περιμένει στην επόμενη γωνία, αλλά τρομερά κουραστική και μερικές φορές εχθρική στους πολίτες της».

Και τι μπορεί να κάνει κάποιος για να επιδείξει περισσότερο ενδιαφέρον κι αγάπη τόσο για την πόλη όσο και για το ίδιο του το σπίτι; «Όσο τέλειο και ονειρικό κι αν είναι ένα διαμέρισμα, δεν παύει να είναι κομμάτι ενός συνόλου. Το πιο ωραίο σαλόνι καταστρέφεται από τη μυρωδιά των σκουπιδιών στο δρόμο, την απέναντι παραμελημένη πολυκατοικία με τα μπαλκόνια-αποθήκες. Αν δεν αρχίσουμε να συμπεριφερόμαστε ως μέλος μιας κοινότητας και να προσφέρουμε ό,τι θα θέλαμε να λαμβάνουμε, δεν πρόκειται να διορθωθεί το περιβάλλον μας» εξηγεί. Κι αυτή είναι η μεγαλύτερη δυσκολία για τον Έλληνα.

Και ποιος άραγε είναι αυτός ο Έλληνας; Είναι αυτός που πετάει το τσιγάρο στο δρόμο,

που πάει στο Μέγαρο αλλά παρκάρει στο πεζοδρόμιο, που διαβάζει αθηναϊκή εφημερίδα αλλά δεν έχει μπει ποτέ σε βιβλιοπωλείο, αυτός που δεν αναλαμβάνει ευθύνη για τίποτα; Ή εκείνος που ανακυκλώνει, που πάει τα παιδιά του στην Εθνική Πινακοθήκη αντί για το εμπορικό κέντρο; «Το μείγμα είναι τόσο διαφορετικό, που δεν νομίζω πως μπορούμε καν να ορίσουμε τον Έλληνα. Ίσως να μην τον ενδιαφέρει καν η αισθητική. Ωστόσο, υπάρχει ένας κανόνας για όποιον θέλει να βελτιώσει την ποιότητα της ζωής του μέσω της αισθητικής και της εργονομίας. Να αναγνωρίσει αυτά που τον ενοχλούν, που υποβιβάζουν την ποιότητα της ζωής του και να τα αλλάξει. Η αισθητική, σε συνδυασμό με την εργονομία, μπορεί να αλλάξει ριζικά ένα περιβάλλον, αλλά και τα δύο είναι απόλυτα προσωπικά. Είμαστε όλοι διαφορετικοί και, κατά τη γνώμη μου, το πρόβλημα είναι ότι προσπαθούμε όλοι να εφαρμόσουμε κανόνες που δεν μας ταιριάζουν. Η δική μου δουλειά είναι να προσφέρω εναλλακτικές που, μέσα από την παιδεία και την εμπει-

ρία μου –και σε συνάρτηση με συγκεκριμένες παραμέτρους– είναι πιο δόκιμες. Πάντως, για να γίνει η Αθήνα πιο όμορφη πρέπει να αλλάξουμε εμείς πρώτοι» μου λέει.

Και πώς να αλλάξουμε; τον ρωτώ. Στους χαλεπούς καιρούς της οικονομικής κρίσης έχουμε μυαλό για αισθητική, εργονομία, σχέδιο ή έστω για οικολογία; «Και όμως, η οικολογική συνείδηση είναι πολύ σημαντική σε κάθε μας ενέργεια. Κάθε επιλογή κατά τη διάρκεια του σχεδιασμού έχει αρνητικές ή θετικές οικολογικές επιπτώσεις. Είναι στη συνείδηση του σχεδιαστή τι επιλογή θα κάνει. Πάντως, η οικολογία δεν είναι κοστοβόρα, σε βάθος χρόνου. Αντίθετα, μπορεί να προσφέρει οικονομικά οφέλη σύντομα, αλλά και –σίγουρα– μακροπρόθεσμα. Και, τελικά, δεν έχουμε εναλλακτική. Γιατί τι νόημα έχει να κάνουμε οικονομία για ένα καλύτερο αύριο όταν το καταστρέφουμε με τις "οικονομικότερες" επιλογές μας;» Συμφωνώ μαζί του, δεν έχει κατέναντα νόημα απολύτως. ■

